

Evangelí del dissabte de la setmana XXX de durant l'any: caminar en veritat

Evangelí i comentari del dijous de la setmana XXX de durant l'any. “Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit”.

L'autèntica humilitat és saber-nos estimats per Déu, elevats per la gràcia per a ésser fills seus.

Evangelí (Lc 14, 1.7-11)

Un dissabte, Jesús va anar a menjar a casa d'un dels principals dels fariseus. Ells l'estaven observant.

Jesús observà que els convidats havien escollit els primers llocs i els proposà aquesta paràbola:

—Quan algú et convida a un banquet de noces, no et posis al primer lloc. Hi podria haver un convidat més important que tu, i llavors vindria el qui us ha convidat tots dos i et diria: “Cedeix-li el lloc”, i tu hauries d'anar a ocupar el darrer lloc, tot avergonyit. Més aviat, quan et conviden, ves a posar-te al darrer lloc i, quan vingui el qui t'ha convidat, et dirà: “Amic, puja més amunt”. Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula. Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.

Després digué al qui l'havia convidat:

—Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Et podrien tornar la invitació i ja tindries la teva recompensa. Més aviat, quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors, perquè ells no tenen res per a recompensar-te, i la recompensa, la trobaràs quan ressuscitin els justos.

Comentari

Santa Teresa de Jesús deia que la humilitat és caminar en veritat. És la virtut que ens permet situar-nos en la realitat de nosaltres mateixos, viure-hi amb serenitat i alegria. A la paràbola que se'ns proposa a l'evangeli d'avui, Jesús ens indica com fer per caminar en la veritat de nosaltres mateixos. Ens fa veure que

la manera més encertada és considerar la nostra vida des de la perspectiva de Déu.

A la imatge dels convidats al banquet que es llancen àvidament al primer lloc podem veure reflectida l'actitud de qui busca un reconeixement prematur, un estatus o situació de prestigi, sense pensar si realment correspon a la realitat de la seva condició. És una actitud que, fins i tot des d'un punt de vista merament humà, és poc elegant. No poques vegades, la mateixa evolució espontània dels esdeveniments acaba per revelar com n'era d'artificial aquesta posició, ficant en crisi la persona que havia viscut fora de la realitat, obligant-la aleshores a «anar a ocupar el darrer lloc, tot avergonyit» (v. 9).

Amb aquesta paràbola, però, el Senyor no es vol limitar a denunciar la vanitat, sinó que desitja sobretot

ensenyar-nos el camí per arribar a la nostra veritat. Per això proposa que no ens afanyem a buscar un lloc de relleu o a pretendre que se'ns tracti d'una certa manera. Ens anima a deixar que sigui el nostre Pare Déu qui ens digui «Amic, puja més amunt» (v. 10), és a dir, que ens digui que per a ell som sempre els amics i l'únic que realment compta és ser al seu costat. La nostra condició de fills de Déu és la veritat més fonamental, des de la qual podem valorar i construir tota la resta a les nostres vides.

«Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit» (v. 11). Santa Maria ens ensenya a recórrer amb goig el camí que ens suggereix el seu Fill: «ha mirat la petitesa de la seva serventa; des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles» (*Lc 1, 48-49*).

Author: Rodolfo Valdés // Photo:
Josh Applegate - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-
dissabte-de-la-setmana-xxx-de-durant-
lany-caminar-en-veritat/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-dissabte-de-la-setmana-xxx-de-durant-lany-caminar-en-veritat/) (14/01/2026)